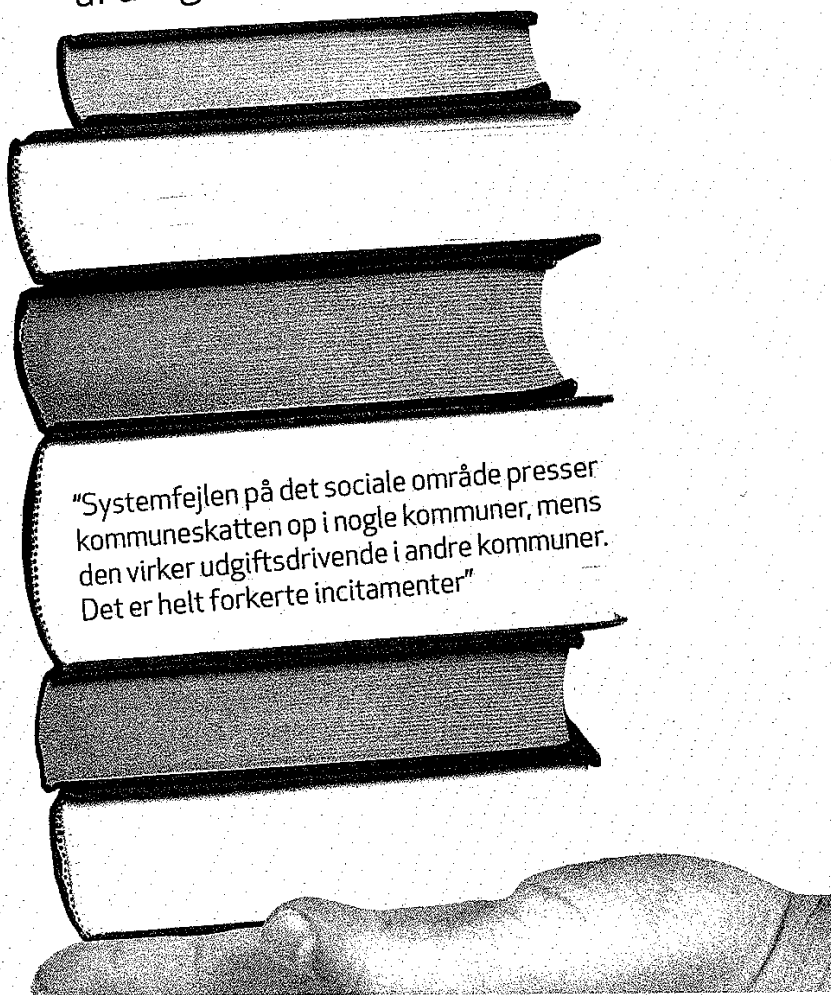

Systemfejl i den sociale udligning

- Behovet for en reform
af udligningssystemet

Forord

Denne pjeces er et fælles indlæg til debatten om den sociale udligning fra 39 kommuner, der arbejder for en ændring af den sociale udligning.

Pjecen retter sig først og fremmest mod medlemmerne af Folketingets Kommunaludvalg, borgmestre og byrådsmedlemmer i landets kommuner, samt alle med interesse for udligningsdebatten.

Hvad handler den kommunale udligning om?

Essensen af det danske kommunale udligningsystem, kan grundlæggende sammenfattes i to ord:

- sammenhængskraft
- incitament

Udligningsystemet skal som udgangspunkt sikre, at den økonomiske ulighed mellem kommunerne ikke bliver så stor, at Danmark langsomt bliver delt op i små enklaver uden fællesskabsfølelse.

Uanset om en borger er bosat i Kolding eller Helsingør, skal borgeren opleve et mindstemål af ensartethed i service på skolerne, i daginstitutionerne og i ældreplejen.

På den anden side skal udligningsystemet til enhver tid sikre, at der er en sund konkurrence mellem kommunerne om at skabe gode jobs og levere service til borgerne med afsæt i et konkurrencedygtigt skatniveau.

De 39 kommuner i samarbejdet om den sociale udligning er grundlæggende tilhængere af det kommunale selvstyre og af den opgavefordeling, der ligger i struktur- og kommunalreformen. Vi er enige i, at den kommunale økonomi er styrbar, og ser det som en selvfølge, at der skal være incitament for den enkelte kommune, så dygtighed og indsats belønnes. Omvendt skal man ikke have kompen-

sation for manglende dygtighed eller indsats. De 39 kommuner indtager ingen fælles holdning til, om udligningsgraden skal øges eller det modsatte. Det, vi arbejder for, er at få rettet systemfejlen i det nuværende udligningssystem – en systemfejl, som grundlæggende resulterer i manglende konsekvens den sociale udligning og for mange tilfældigheder i fordelingen af tilskud og tilsvær fra udligningen.

Problemet med udligningssystemet er altså ikke udligningsniveauet, men hvad er så problemet?

Helt overordnet er problemet i det nuværende udligningssystem, at udmålingen af kommunernes faktiske sociale udgiftsbehov ikke er tilstrækkelig præcis.

Der er ikke god nok sammenhæng mellem parametrene i udligningsmodellen og de faktiske forhold, der giver udgifter i kommunerne.

Den manglende præcision fører til, at nogle kommuner overkompenseres for et underliggende udgiftspres, de reelt ikke er udsat for. Andre kommuner kompenseres omvendt helt utilstrækkeligt for det reelle sociale udgiftspres, de står overfor.

De 39 kommuner har i rapporten: "Udligningssystemet skaber ulighed", dokumenteret, at der er en stærk statistisk sammenhæng mellem, hvor mange penge en kommune bruger på kultur, grønne områder, fritidsfaciliteter, folkebiblioteker mv., og hvor højt kommunen scorer på de beregnede socioøkonomiske udgiftsbehovskriterier.

Ovennævnte udgiftsområder er ikke i væsentlig grad påvirkede af sociale forhold.

Hvis beregningen af de socioøkonomiske behovskriterier havde været mere retvisende, skulle man således ikke forvente at finde nogen systematisk tendens til, at de kommuner, der scorer højt på de socioøkonomiske behovskriterier, også bruger mange flere penge på kultur, grønne områder og naturpladser, fritidsfaciliteter og folkebiblioteker.

Men når der alligevel kan konstateres en stærk sammenhæng mellem det socioøkonomiske udgiftsbehov og forbruget på ikke-sociale områder, så er det en tydelig indikation på, at udligningssystemet i sig selv er ulighedsskabende.

Konsekvensen er, at nogle kommuner har råd til at opretholde et højere udgiftsniveau end andre. Disse forskelle kan hverken forklares med

forskelle i indtægter før udligning eller med forskelle i udgiftsbehov som følge af variationer i borgersammensætningen.

Kort sagt så rammer udligningssystemet skævt.

De 39 kommuner er gennemgående kendetegnet ved at have:

1. Dårligere strukturel balance, 365 kr./indbygger svarende til 0,3% i skattestigning.
2. Ringere likviditet, 2.281 kr./indbygger, hvilket svarer til 1,8% i skattestigning i et år. Hertil kommer, at likviditetskløften mellem de 39 og de øvrige kommuner er vokset år for år siden forrige finansieringsreform.
3. Lavere anlægsbudget, 74 kr./indbygger svarende til 0,06% i skattestigning.
4. Har et lavere serviceniveau på normalområdet og et ringere service/udgiftsforhold.
5. Har en udskrivningsprocent over landsgennemsnittet. Den gennemsnitlige udskrivningsprocent blandt de 39 kommuner er i 2010 25,53% mod 24,99% i landets øvrige 59 kommuner. Forskellen mellem de 39 og 59 kommuner har været stabilt stigende med ca. 0,10% pr. år siden 2007.

Kilde: Middelfart Kommunes Rapport – Danske kommuners økonomiske vilkår samt ISM-nøgletal.

Hvad er problemet med et udlignings-system med indbyggede skævheder?

Udligningssystemet har stor betydning for kommunerne, fordi udligningssystemet årligt flytter meget store beløb. Derved bliver udligningssystemet en ganske afgørende faktor for den enkelte kommunes økonomiske grundvilkår.

Siden kommunalreformen i 2007 er det blevet stadig mere tydeligt, at der eksisterer ganske betydelige forskelle på kommunernes økonomiske vilkår. Det kommer til udtryk i kommunernes skatteprocenter, kassebeholdning, serviceniveau og anlægsbudgetter mm. KL's nøgletal til budget dokumenterer dette.

Gennemgående er de 39 kommuner i udligningssamarbejdet således karakteriseret ved at have et lavere anlægs- og serviceniveau end lands-gennemsnittet, mens skattetrykket samtidig er højere.

Forskellene i kommunernes økonomiske grundvilkår kan for en stor del tilskrives udligningssystemet. Det bevirker, at kommuner, der er underkompenserede på den sociale udligning, må finansiere underkompensationen gennem en kombination af et lavere serviceniveau på normalområdet, træk på likviditeten og opretholdelsen af et højt skattetryk.

De åbenlyse skævheder i udligningssystemet var baggrunden for at to kommune grupper i sommeren 2009 meldte sig på banen.

På den ene side stod oprindeligt Gladsaxe-initiativ-kommunerne, der var en gruppe hovedstadskommuner, som grundlæggende havde (og stadig har) interesse i at fastholde det nuværende udligningssystem.

På den anden side stod Svendborg-initiativ-kommunerne, der til at begynde med bestod af en række fynske kommuner, som ønskede at forandre udligningssystemet i en mere retfærdig retning.

Flere kommuner sluttede efterfølgende op omkring Svendborg-initiativet, således gruppen nu tæller 39 kommuner fra hele landet.

¹Til Normalområdet henregnes eksempelvis udgifter til folkeskolen eksklusiv udgifter til specialundervisning mv.

²Ved en omegnskommune forstås her en kommune, der ligger i umiddelbar geografisk nærhed af en større universitetsby, så som Skanderborg eller Hillerød.

Blandt kommunerne er både udkantskommuner og vækstkommuner, der geografisk er omegnskommuner til større universitetsbyer.

I centrum for de 39 kommuners samarbejde står kravet om en mere præcis udligning af kommunernes sociale betingede udgifter.

Synspunktet hos de 39 kommuner er, at den manglende præcision i udligningen gør det vanskeligt at efterleve kommuneaftalerne med Regeringen. De vanskeligt stillede kommuner kan ikke hæve skatten. De har heller ikke tilstrækkelig likviditet til at gennemføre anlæg, så man kan få sin andel af kvalitetsfondsmidlerne.

En reform af de sociale udligningskriterier er derfor ikke alene vigtig i forhold til at opnå en større grad af retfærdighed i udligningen. En reform af kriterierne er tillige et vigtigt led i at forbedre muligheden for at overholde budgetterne i kommunerne og aftalen med Regeringen om skat.

På nationalt plan giver den manglende præcision i udligningen betydelige økonomiske styringsproblemer. Underkompenserede kommuner vil vedvarende være pressede for at hæve skatten, mens overkompenserede kommuner vil tendere mod at løfte serviceniveauet frem for at sænke skatten. Således er et udligningssystem med indbyggede systemfejl både skattedrivende og udgiftsdrivende.

Symptombehandling af konsekvenserne af systemfejlen i den sociale udligning

Knap 33% af den danske befolkning bor i en af de 39 kommuner.

Alligevel udgør de 39 kommuner hele 71% af de kommuner, der fik del i skatteforhøjelsespuljen i 2010 og 67% i 2011.

Tilsvarende var 54% og 52% af de kommuner, som fik del i §16 og §19 særtillskudspuljerne til særligt vanskeligt stillede kommuner, fra gruppen af 39 kommuner.

Den markante overrepræsentation er udtryk for, at der i betydeligt omfang symptombehandles i forhold til systemfejlen i udligningssystemet.

Overordnet kan vi identificere fire årsager til, at udligningssystemet rammer skævt.

Punkt 1: Der indgår ikke de rigtige socioøkonomiske udgiftsbehovskriterier i udligningssystemet. Derudover er vægtningen af de enkelte parametre skævvridende.

Punkt 2: Vægtningen mellem det socioøkonomiske og demografiske udgiftsbehov afspejler ikke forholdet mellem de aldersbestemte og de socialt bestemte udgifter.

Punkt 3: Regressionsanalyseproblematikken.

Punkt 4: Udligningssystemet savner aktualitet.

De fire årsager uddybes herunder.

Uddybning af punkt 1: De sociale udligningskriterier

Kernen i kritikken fra de 39 kommuner i udligningssamarbejdet er, at der er alt for ringe sammenhæng mellem det beregnede sociale udgiftsbehov (værdien på det socioøkonomiske udgiftsbehovsindeks) og det faktiske udgiftspres, der er i den enkelte kommune.

Den manglende sammenhæng kan for en stor del henføres til de udligningskriterier, som udligningen baseres på.

Et iøjefaldende eksempel finder man i kriterierne: "udlejede beboelseslejligheder" og "familier i visse boligtyper". Tilsammen vægter kriterierne 20 % i det socioøkonomiske indeks, dvs. at boligform vægter meget tungt i det socioøkonomiske indeks.

Tanken bag kriterierne er, at kommunerne skal kompenseres for boligstøtteudgifter og for den sociale ghettoisering, som kan være knyttet til bestemte boligtyper.

Til disse boligtyper hører: Almene boliger, private udlejningsejendomme og privatudlejede ejerboliger opført før 1920. Dertil kommer nyere private ejendomme med mangler og sommerhuse.

Selv om grundtanken med udligningskriteriet er god nok, har kriteriet det grundlæggende problem, at der langt fra er en 1:1 sammenhæng mellem de omfattede boligtyper og de faktiske sociale udgifter.

De 39 kommuner har i rapporten: *"Systemfejl i det socioøkonomiske kriterium: Antal familier i visse boligtyper"* tegnet en social profil af de borgere, der bor til leje i boliger, som er omfattet af det pågældende kriterium.

Rapporten påviser to ting:

Kriteriet medregner alt for mange velfungerende borgere, hvortil der ikke er knyttet noget væsentligt kommunalt merudgiftsbehov.

Eksempelvis viser rapporten, at 6.462 af de personer der udløser et tilskud på boligkriteriet, har socioøkonomiskstatus af "topledere", mens 21.721 er "selvstændige" og yderligere 35.689 er "lønmottagere på højeste niveau".

Konklusionen er med andre ord, at bopælskommuner i mange tilfælde får tildelt/beregnet et socioøkonomisk udgiftsbehov på velfungerende borgere, som i sagens natur aldrig burde indgå i kriteriet.

Rapporten dokumenterer endvidere, at der ikke tages højde for det forhold, at forskelle i boligpriser og tilgængeligheden af velbeliggende billige lejeboliger skaber meget store forskelle i borgernes bosætningsmønster og valget af boligform (ejerbolig eller lejebolig).

Hvis man laver det tankeeksperiment, at man tager en typisk familie i mellemindkomst-kategorien, så som en sygeplejerske og en lærer i København, og flytter samme familie til Vesthimmerland, så vil familien ofte være tilbøjelig til at vælge en anden boligform. Den tænkte familie

vil i en del tilfælde bo i en lejebolig i København, mens samme familie med meget stor sandsynlighed vil vælge parcelhuset som boform i Vesthimmerland.

Udligningssystemet understøtter således den levemåde og det bosætningsmønster, der er i storbyerne. Det sker, fordi parcelhusboligformen, som er mere dominerende udenfor de store byer, ikke udløser et tilsvarende beregnet socioøkonomisk udgiftsbehov.

Det er i den forbindelse et betydeligt problem, at en stor del af beboerne i de ovenfor nævnte boligkategorier, for universitetsbyernes vedkommende, er studerende.

For eksempel bor rigtig mange studerende som lejere i private udlejningsejendomme eller i forældre købte ejerlejligheder i den ældre boligmasse på brokvartererne i København og på Frederiksberg, lige som mange studerende er lejere i almennyttige boligselskaber.

Studerende er ikke en gruppe, der normalt opfattes som socialt belastede. Det giver derfor næppe nogen mening at indregne et særligt socioøkonomisk udgiftsbehov på denne gruppe.

Det er blevet foreslået af en række hovedstadskommuner, at der skal indføres et yderligere boligkriterium, som omfatter lejeboliger i etageejendomme over 2.-3. sals højde, uanset byggeår. Indførelsen af et sådant kriterium, vil blot føre til endnu mere meningsløse udligningskriterier.

I givet fald vil udligningssystemet så, foruden lejere af etagebyggeri i Ørestaden, komme til at omfatte endnu flere velfungerende studerende.

Samlet set tilgodeser kriterierne i det nuværende udligningssystem i for høj grad de store universitetsbyer, fordi systemet inkluderer særlige tungtvejende "storbykriterier", så som etagebyggeri og antal indvandrere og efterkommere. Der findes ikke tilsvarende "skræddersyede kriterier" til at indfange de forhold, der genererer sociale udgifter i udkantskommuner og de kommuner, der er omegnskommuner til større universitetsbyer.

Et eksempel på et sådant særkriterium kunne være indførelse af "studerende" som et nyt negativt kriterium. Med et sådant kriterium kunne der korrigeres for det forhold, at studerende tæller med i en række af de tunge socioøkonomiske udgiftsbehovskriterier uden, at der er et reelt socioøkonomisk udgiftsbehov knyttet til gruppen.

Et andet eksempel på et særkriterium kunne være indførelsen af et befolkningstæthedskriterium. Det kan tage højde for, at en udkants eller omegnskommune til en storby ikke kan opnå helt samme kapacitetsudnyttelse i svømmehaller, idrætsfaciliteter og kulturcentre som storbyerne, fordi der er grænser for, hvor langt man kan transportere borgere og skoleelever til svømmeundervisning ol.

De nuværende kriterier forklarer heller ikke den store variation i kommunernes arbejdsmarkedsrelaterede udgifter til borgere med tab af erhvervsevne. Også her er der behov for et nyt og bedre kriterium, som f.eks. kan tage afsæt i det registrerede omfang af arbejdsskader.

Uddybning af punkt 2: Vægtningen mellem det socioøkon- miske og demografiske udgiftsbehovs- kriterium.

I det nuværende udligningssystem vægtes det socioøkonomiske udgiftsbehov med 31 % for tilskudsåret 2011, mens det demografiske udgiftsbehov vægtes med 69 %.

Vægtene flyttes årligt med 0,25 % i det socioøkonomiske indeks favør, således at det socioøkonomiske udgiftsbehov år for år vægter stadig tungere i kommunernes samlede udgiftsbehov. 69-31 vægtningen er i store træk arbitrært fastlagt ved den forrige finansieringsreform, uden et solidt statistisk eller empirisk fundament.

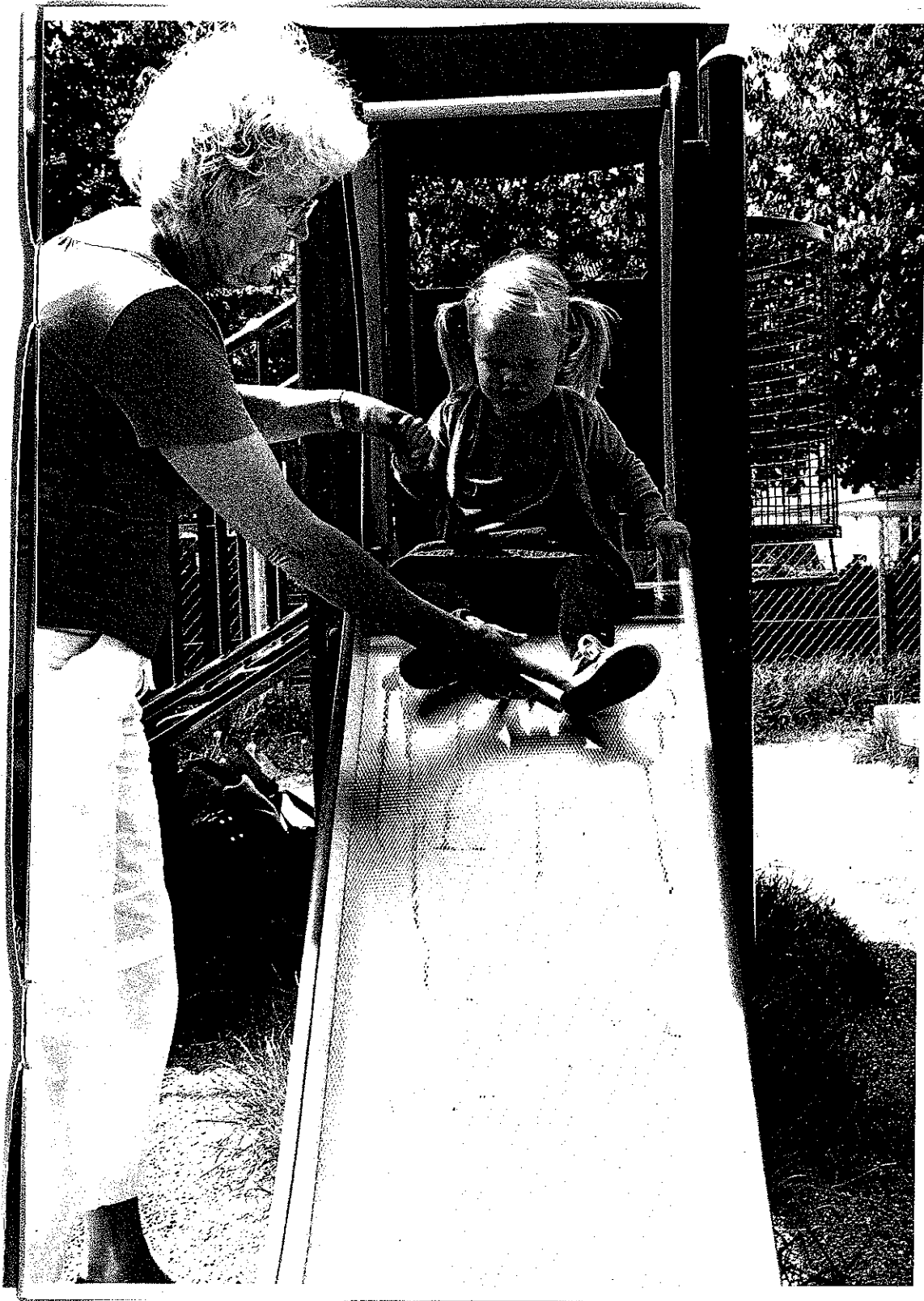
De seks østjyske kommuner har i en analyse af udligningssystemet påvist, at det socioøkonomiske udgiftsbehov bør nedvægtes til 25,5 %, mens det demografiske udgiftsbehov bør vægtes op til 74,5 %. På den måde opnår man den bedst mulige sammenhæng mellem kommunernes faktiske udgifter og kommunernes reelle udgiftsbehov.

En for lav vægtning af det demografiske indeks kan føre til en overkompensation af kommuner med mange i den arbejdsdygtige alder, mens kommuner med mange børn og mange ældre omvendt underkompenseres.

Dette fører igen til en utilsigtet begunstiggelse af de store universitetsbyer, mens udkants- og omegnskommunerne, som typisk har relativt færre unge mellem 18-35 år, på den modsatte side underkompenseres.

Omegnskommunerne er netop karakteriserede ved at være donorkommuner for universitetsbyerne, dvs. der er tale om kommuner, som netto afleverer unge i den uddannelsessøgende alder. Samtidig er kommunerne senere i livsforløbet tilflytningsområde for færdiguddannede.

Konklusionen er altså, at en del af skævheden i udligningssystemet forårsages af selve vægtningen. Det er derfor afgørende, at udligningssystemet fremadrettet baseres på en vægtning af det socioøkonomiske og demografiske udgiftsbehov, som er funderet på et solidt statistisk og empirisk fundament.

Uddybning af punkt 3: Kritik af regressionsanalysen

Regressionsanalyse er et statistikværktøj, som i udligningssammenhæng bruges til at afdække hvilke forhold, der kan forklare kommunernes udgifter på det sociale område.

Ved tidligere udligningsreformer har man i udvælgelsen af kriterier lagt stor vægt på at nå frem til en regressionsmodel med høj forklaringskraft.

Dette har skabt en uheldig tendens til, at man i modelopbygningen sætter lighedstegn mellem den enkelte kommunes historiske data for realiseret serviceforbrug pr. indbygger og kommunens reelle underliggende udgiftspres eller udgiftsbehov.

Problemet med fremgangsmåden er, at et højt historisk serviceforbrug over en årrække kan skyldes, både at kommunen har et højt underliggende socialt udgiftspres. Men også, at kommunen bevidst prioriterer at opretholde et serviceniveau over landsgennemsnittet – af den simple årsag, at kommunen har de økonomiske ressourcer til det (bl.a. som følge af udligningssystemet).

Sagt med andre ord: Høje nettodriftsudgifter er ikke nødvendigvis en konsekvens af et højt underliggende udgiftsbehov, men kan også være en konsekvens af, at kommunen har gode finansieringsmuligheder.

Det er derfor afgørende, at man i kriteriefastlæggelsen tager højde for ressourceeffekten på serviceforbruget ved at indarbejde en "ressourceeffektvariabel" i regressionsanalyserne. Ressourcevariablen skal indfange, hvor stor en andel af forskellene i kommunernes historiske nettodriftsudgifter, der kan forklares af forskelle i kommunernes ressourcemæssige udgangspunkt.

Inkluderes en sådan variabel ikke, vil regressionsanalyserne på historiske udgiftsdata ende op med en ikke-valid bekræftelse af det nuværende udligningssystem og således forstærke allerede eksisterende skævheder.

Uddybning af punkt 4: Udligningssystemet savner aktualitet

I det nuværende uligningssystem indgår en række kriterier med meget stor tidsmæssig forsinkelse, hvilket indebærer, at man udligner på forældede tal.

Eksempelvis bygger det reviderede boligstøttekriterium på en opgørelse fra Danmarks Statistik af antallet af udlejede beboelseslejligheder pr. 1. januar 2009, mens boligstøtten derimod ydes ud fra det gennemsnitlige antal udlejede beboelseslejligheder i 2011.

Tilsvarende opgøres antallet af familier i visse boligtyper pr. 1. januar 2009, mens udgiftsbehovet i kommunerne påvirkes af det gennemsnitlige antal familier i de pågældende boligtyper i 2011.

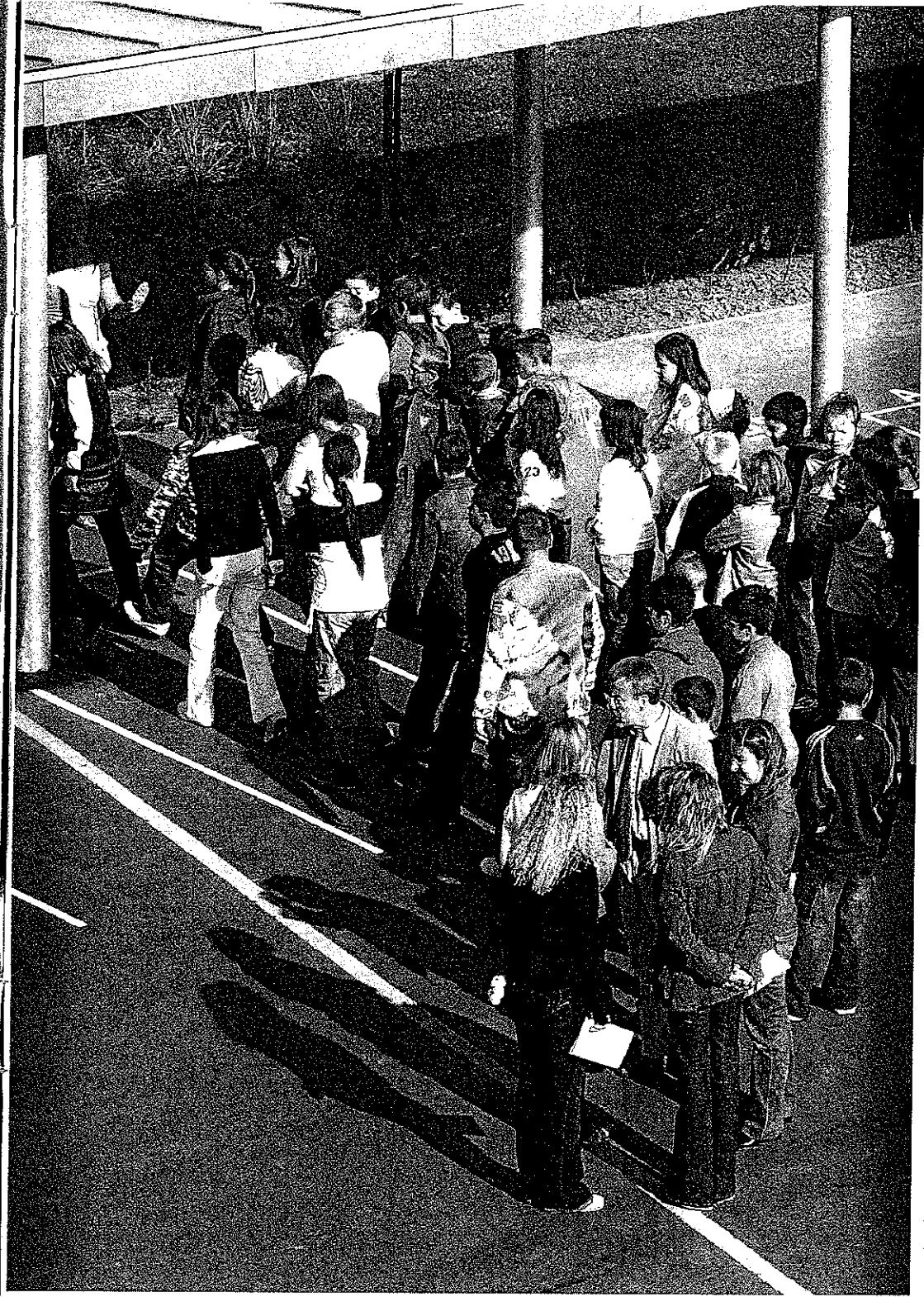
En endnu større forsinkelse finder man i kriteriet: "antal personer med lav indkomst". Kriteriet er baseret på en opgørelse fra Danmarks Statistik af antallet af 18-64 årige pr. 1. januar 2009, der i 2008 og mindst to af årene 2005-2007 har haft en disponibel indkomst på mindre end 60 % af medianindkomsten.

I virkelighedens verden påvirkes kommunernes sociale udgifter imidlertid mere af borgernes aktuelle indkomstforhold i 2011 end af indkomstforholdene i 2005-2008.

Med en sådan tidsforskydning i kriterierne, vil det socioøkonomiske indeks være dårlig til at opfange de sociale konsekvenser af forskellige udefrakommende begivenheder som fx den økonomiske og finansielle krise, Danmark netop nu befinder sig i.

Konsekvenserne af krisen (eksempelvis arbejdsløshed som følge af en lokal virksomhedslukning) bæres af kommunerne her og nu, men afspejles først i det socioøkonomiske indeks om to til tre år.

Dette er ikke tilfredsstillende, og det er en vedvarende kilde til, at kommunerne oplever store uforklarlige udsving i det socioøkonomiske indeks, som ikke har nogen sammenhæng med udviklingen i det faktiske udgiftspres.

Konklusion

Det nuværende udligningssystem er ikke retfærdigt.

- Det nuværende udligningssystem har en alvorlig systemfejl, som i stadig større udstrækning symptombehandles med særtilskudsmidler og -puljer.
- Måden, hvorpå de socioøkonomiske udgiftskriterier flytter penge mellem kommunerne, har ikke god nok sammenhæng med det reelle udgiftsbehov i kommunerne. Der mangler præcision og aktualitet.
- De socioøkonomiske udgiftsbehovskriterier er i for høj grad målrettede mod de store universitetsbyer, mens der savnes kriterier, der kan indfange udgiftspresset i såvel udkantskommuner som vækst- og omegnskommuner til universitetsbyerne.
- Det demografiske udgiftsbehov vægtes for lavt, hvilket underkompenserer kommunerne med få uddannelsessøgende og mange børn og ældre.
- Skævheden i udligningssystemet bevirker, at nogle kommuner har råd til et højere udgiftsniveau end andre. Dette kan hverken bortforklares med forskelle i indtægter før udligningen eller med forskelle i udgiftsbehov som følge af borgersammensætningen.
- Effekten af det skæve udligningssystem viser sig stadig tydeligere i skikkelse af; et højere skattetryk, lavere serviceniveau og en ringere likviditet og likviditetsudvikling hos de underkompenserede kommuner.
- Et udligningssystem med systemfejl er på nationalt plan både udgiftsdrivende og skattedrivende – og fører således til forringede styringsmuligheder.
- I opstillingen af nye kriterier bør man være meget opmærksom på sammenhængen mellem ressourcegrundlag og udgiftsniveau. At en kommune har et højt udgiftsniveau er ikke nødvendigvis udtryk for, at kommunen også står overfor et højt udgiftspres. Forbruget kan også være et resultat af, at kommunen vælger at opretholde et højt forbrug – af den simple grund, at man har råd til det. Faktiske udgifter og underliggende udgiftspres er ikke det samme.

Oversigt over de 39 kommuner i udligningssamarbejdet

Vesthimmerland	Lejre
Vejle	Langeland
Vejen	Kolding
Varde	Kerteminde
Thisted	Jammerbugt
Syddjurs	Hjørring
Svendborg	Hillerød
Stevns	Hedensted
Sorø	Halsnæs
Solrød	Gribskov
Skanderborg	Faaborg-Midtfyn
Silkeborg	Furesø
Ringkøbing-Skjern	Frederikssund
Randers	Favrskov
Odder	Egedal
Næstved	Brønderslev
Nordfyns	Assens
Norddjurs	Allerød
Middelfart	Aabenraa
Mariagerfjord	

Mere information om vores synspunkter om udligningssystemet findes i:

Krevis Rapport – Mere lige end før – Kommunernes økonomiske grundvilkår.

Rapport fra de 39 – Udligningssystemet skaber ulighed.

Rapport fra de 39 – Systemfejl i det socioøkonomiske kriterium: "Antal familier i visse boligtyper".

Rapport fra Middelfart Kommune – Danske Kommuners økonomiske vilkår.

Rapport fra Svendborg Kommune – En analyse af sociale og arbejdsmarkeds-mæssige konsekvenser af en arbejdsskade.

Østjysk Rapport om udligning og tilskud

Bidrag til Finansieringsudvalget

- Egedal
- Gribskov
- Hillerød
- Mariagerfjord
- Middelfart
- Randers
- Solrød
- Svendborg
- Varde
- Abenraa

Tidsforløbet i udligningssamarbejdet

- Oktober 2008:** Rapport fra KREVI påviser, at der stadig eksisterer store forskelle i kommunernes økonomiske grundvilkår.
- November 2008:** 6 fynske kommuner påpeger skæv byrdefordeling.
- 5. februar 2009:** Fynske kommuner mødes med Kommunaludvalg.
- 20. februar 2009:** Finansieringsudvalgets opfølgingsrapport.
- 10. marts 2009:** Møde med Indenrigsminister Karen Jespersen.
- 13. marts 2009:** De fynske kommuner mødes med KL's ledelse.
- 17. marts 2009:** Politisk aftale om opfølgning på finansieringsreformen med henblik på ændringer fra 2012.
- Maj 2009:** KL nedsætter udligningsgrupper.
- Juni 2010:** Økonomaftale og Gladsaxe-initiativet.
- 11. august 2009:** Møde med Karen Ellemann om udligning.
- 3. december 2009:** Kommissoriet for Finansieringsudvalget.
- 11. februar:** Borgmestre mødes om udligning i Middelfart.
- 1. marts:** Aflevering af bidrag til Finansieringsudvalget.
- 20. maj:** De 39 kommuner mødes til workshop om udligning.
- April:** KL's afholder regionale møder om udligning.
- 23. september:** Borgmestrene fra de 39 kommuner samles i København.
- Oktober 2010:** Forventet midtvejsstatus fra Finansieringsudvalget.
- December 2010:** Finansieringsudvalgets rapport udkommer.
- Foråret 2011:** Eventuel politisk aftale om ny udligning.